DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

31 sierpnia | Nr. 23. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1.20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

704.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 18 sierpnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokółu taryfowego polsko - finlandzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 16 lipca 1936 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokółu taryfowego polsko - finlandzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 16 lipca 1936 r.

(2) Tekst wspomnianego protokółu jest zawarty w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1936 r. Nr. 63, poz. 456).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. (poz. 704).

Przekład.

PROTOKÓŁ TARYFOWY.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Finlandzkiej w równej mierze pragnąc uzupełnić Traktat Handlowy i Nawigacyjny między Polską a Finlandją z dnia 10 listopada 1923 r., jak również Protokół Taryfowy polsko-finlandzki z dnia 30 czerwca 1934 r. oraz Protokół Końcowy doń załączony, postanowiły w tym celu zawrzeć drugi Protokół Taryfowy i mianowały swymi Pełnomocnikami, a mianowicie:

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Jana SZEMBEKA, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

Rząd Republiki Finlandzkiej:

Pana Dr. Gustawa IDMANA, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Finlandji w Warszawie,

którzy, po zakomunikowaniu sobie wzajemnie pełnomocnictw, uznanych za dobre i w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

I. Cła polskie na towary pochodzące i przychodzące z Finlandji, wymienione w załączonej liście, nie przekroczą w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie niniejszego Protokółu, stawek ustalonych w tej liście.

II. Niniejszy Protokół będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Helsingforsie w możliwie najkrótszym czasie.

Wejdzie on w życie 30-go dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważny w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie.

Jeżeli niniejszy Protokół nie będzie wypowiedziany przez jedną z Wysokich Układających się Stron na miesiąc przed wygaśnięciem powyższego terminu rocznego, będzie on w drodze milczącej zgody przedłużony i przestanie obowiązywać w każdej chwili w terminie miesiąca od dnia, w którym jedna z Wysokich Układających się Stron zawiadomi drugą o swym zamiarze uchylenia jego działania.

Rozumie się, że w razie wygaśnięcia Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego z dnia 10 listopada 1923 r. i Protokółu Taryfowego z dnia 30 czerwca 1934 r. niniejszy Protokół przestaje jednocześnie obowiązywać.

Na dowód czego, wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszy Protokół Taryfowy i przyłożyli swe pieczęcie.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, dnia 16 lipca 1936 r.

Szembek *G. Idman*

ZAŁĄCZNIK.

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Stawka celna za 100 kg Zł
128	Sery:	do 31.VII.1937 r.
p. 3	sery tak zwane szwajcarskie	70.—
z p. 4	sery w opakowaniu oryginalnem miękkie, bez twardej powłoki, zwane „l'Avenir", „Valio", „Windjammer", „Merkur", „La Fayette" i „Koskenlaskija"	do 31.VII.1937 r. 70.—
221	Tłuszcze, oleje, — również uwodornione, o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych powyżej 45%, oraz kwasy tłuszczowe, również uwodornione, — wszystko oprócz osobno wymienionych:	
z p. 1	produkt uboczny, „Mäntyöljy", otrzymywany przy fabrykacji celulozy, zawierający powyżej 60% kwasów tłuszczowych i kwasy żywiczne na warunkach, przewidzianych w załączonym protokóle końcowym	5.—
733	Obuwie z gumy, chociażby z dodatkiem tkanin, skór i innych pospolitych materjałów:	
z p. 1	kalosze o wadze pary:	
	a) powyżej 500 g do 750 g	250.— dla kontyngentu rocznego 90 q
	b) 500 g i mniej	400.— dla kontyngentu rocznego 60 q
771	Szpulki do nici:	
p. 1	surowe:	40.—
799	Tektura z wyciśniętym ciągłym deseniem:	
p. 1	tektura koloru naturalnego, z miazgi drzewnej, grubości powyżej 1 cm, z wyciśniętym ciągłym deseniem	16.—
805	Tektura sprasowana z papierem, tektura duplex, triplex, — chociażby wygładzane:	
p. 1	niebarwione	20.—
p. 2	barwione	26.—
816	Bibuła do atramentu, filtrowania o wadze 1 m² powyżej 28 g:	
p. 2	bez zawartości miazgi drzewnej lub z zawartością jej w ilości 30% i mniej:	
	a) niebarwiona	60.—
	b) barwiona	70.—
817	Papier wszelki o wadze 1 m² 28 g i mniej (bibułka):	
p. 1	niebarwiony	145.—
p. 2	barwiony	165.—
1094	Maszyny i aparaty mleczarskie:	
p. 2	wirówki do odtłuszczania mleka:	
	a) do napędu ręcznego o wadze sztuki:	
	II 30 kg i mniej	30.—

PROTOKÓŁ KOŃCOWY.

Powołując się na Traktat Handlowy i Nawigacyjny między Polską a Finlandją, podpisany w Warszawie dnia 10 listopada 1923 r., jak również na Protokół Taryfowy z dnia 30 czerwca 1934 r., na załączony doń Protokół Końcowy oraz na Protokół Taryfowy z dnia dzisiejszego, obie Wysokie Układające się Strony zgodziły się, na okres trwania wymienionych Traktatu i Protokółów, na to, co następuje:

1) Rząd Finlandzki przyjmuje do wiadomości, że do przesyłek produktu ubocznego zwanego „mäntyöljy" (poz. 221 z p. 1 taryfy celnej polskiej) będzie załączany certyfikat, wydany przez producenta, wizowany przez Poselstwo R. P. w Helsingforsie i zawierający następujące wzmianki:

a) zakład producenta,

b) markę lub określenie handlowe danego produktu,

c) wymienienie procentowej zawartości każdego składnika danego produktu.

2) Rząd Polski zgadza się na przywrócenie ważności klauzuli największego uprzywilejowania, w odniesieniu do obuwia gumowego (poz. 733 p. 2), pochodzącego i przychodzącego z Finlandji, której to klauzuli wyłączenie było przewidziane w wymienionym Protokóle Końcowym, podpisanym w dniu 30 czerwca 1934 r.

Niniejszy Protokół Końcowy stanowi nierozdzielną część Protokółu Taryfowego z dnia dzisiejszego; będzie on ratyfikowany i będzie miał ten sam okres trwania co i wyżej wspomniany Protokół Taryfowy.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, dnia 16 lipca 1936 r.

Szembek *G. Idman*

705.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 18 sierpnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokółu polsko-szwedzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 3 lipca 1936 r., zmieniającego protokół handlowy polsko-szwedzki, podpisany dnia 21 października 1933 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokółu polsko - szwedzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 3 lipca 1936 r., zmieniającego protokół handlowy polsko - szwedzki, podpisany dnia 21 października 1933 r.

(2) Tekst wspomnianego protokółu z dnia 3 lipca 1936 r. jest zawarty w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1936 r. Nr. 63, poz. 457).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. (poz. 705).

Przekład.

PROTOKÓŁ.

Rząd Polski i Rząd Szwedzki, pragnąc popierać i rozwijać stosunki handlowe między obu krajami, zgodziły się wprowadzić następujące zmiany i uzupełnienia do Protokółu polsko-szwedzkiego podpisanego dnia 21 października 1933 r.:

Cła polskie wymienione w załączonej liście nie przekroczą dla towarów pochodzenia szwedzkiego stawek ustalonych w tej liście.

Niniejszy protokół będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Stockholmie w możliwie najkrótszym czasie. Wejdzie on w życie trzydzieści dni po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Protokół niniejszy będzie podlegał, co się tyczy jego trwania, tym samym postanowieniom, które są przewidziane w tej mierze dla wyżej wymienionego Protokółu z dnia 21 października 1933 r. Jednakże w wypadku, gdyby jedna z dwóch Wysokich Układających się Stron chciała wprowadzić zmiany do niniejszego Protokółu, będzie mogła żądać rozpoczęcia rokowań w tej sprawie. Jeśli rokowania te nie doprowadzą do wyników w ciągu jednego miesiąca, może Ona wypowiedzieć ten Protokół z tem, że przestaje obowiązywać w miesiąc potem. W tym wypadku druga Strona będzie w mocy wypowiedzieć Protokół z dnia 21 października 1933 r., który przestanie wywierać swe skutki w tym samym czasie co i niniejszy Protokół.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, dnia 3 lipca 1936 r.

A. Roman *E. Boheman*

J. Szembek

ZAŁĄCZNIK.

Pozycja taryfy celnej polskiej:	Oznaczenie towaru:	Cło od 100 kg w złotych:
162 p. 5	Kostki i połkostki brukowe, sprowadzane przez Państwowy Fundusz Drogowy, za pozwoleniem Ministra Skarbu	do 1 sierpnia 1937 bez cła dla kontyngentu 80.000 tonn
733 z p. 2	Obuwie z gumy („śniegowce") o wadze 1 pary powyżej 500 g do 700 g .	400.—
799	Tektura z wyciśniętym ciągłym deseniem:	
p. 3	lakierowana	48.—
811	Papier pakowy niebarwiony z celulozy, chociażby z dodatkiem miazgi drzewnej, słomy i t. p. materjałów:	
p. 1	z niebielonej celulozy niegładzony lub gładzony jednostronnie:	
	a) gładzony jednostronnie	18.—
	b) niegładzony	27.50
z 868	Cegły krzemowo-węglowe	10.—
930	Blacha żelazna, stalowa - zwykła:	
p 1	niepokryta grubości:	
	d) poniżej 1 do 0,5 mm	20.—
	e) poniżej 0,5 do 0,3 mm	26.—
z uwagi 3 do poz. 930 z lit. b 1	Blacha objęta p. 1 lit. d, e pokryta jednostronnie papierem podlega cłu z dodatkiem	10.—
931	Stal szlachetna węglista i stopowa we wszelkich postaciach oprócz odlewów i wyrobów kutych o wytrzymałości powyżej 55 kg/mm^2:	
p. 3	w blachach, taśmach:	
	a) stal węglista i manganowa o składzie jak w p. 1 lit. a. . .	25.—
z 1099	Silniki reduktory (Silniki zmontowane konstrukcyjnie z zespołami kół zębatych w skrzynkach ochronnych) o wadze sztuki:	
p. 4	powyżej 500 do 3.000 kg	200.—
p. 5	powyżej 150 do 500 kg	300.—
p. 6	powyżej 50 do 150 kg	450.—
p. 7	powyżej 25 do 50 kg	665.—
z 1099	Odkurzacze, froterki o wadze sztuki:	
p. 8	powyżej 10 do 25 kg	425.—
p. 9	powyżej 5 do 10 kg	450.—
1185 z p. 2	Noże myśliwskie w pochwie według wzorów złożonych w urzędach celnych w Warszawie, Gdyni i Gdańsku (Post)	600.—

706.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 18 sierpnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Warszawie dnia 12 sierpnia 1936 r. protokółu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej dnia 10 lutego 1934 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia podpisanego w Warszawie dnia 12 sierpnia 1936 r. protokółu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej dnia 10 lutego 1934 r.

(2) Tekst wspomnianego protokółu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1936 r. Nr. 63, poz. 458).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. (poz. 706).

PROTOKÓŁ DODATKOWY

do Konwencji Handlowej i Nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej dnia 10 lutego 1934 r.

Podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni, oświadczają, że zgodzili się zmienić i uzupełnić Konwencję Handlową i Nawigacyjną między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisaną w dniu 10 lutego 1934 r., jak następuje:

Ważność terminowych konwencyjnych stawek celnych, wymienionych w listach A i B, stanowiących załączniki do art. X powyższej Konwencji, a obowiązujących do dnia 30 czerwca 1936 r. zgodnie z Protokółem Dodatkowym z dnia 5-go września 1935 r. do tejże Konwencji, wznawia się na okres od 20 sierpnia 1936 r. do 20 lutego 1937 r.

Wymienione w powyższych listach stawki celne dotyczą towarów z poz. 598 c/1, poz. 600 m/ i poz. 617 czeskosłowackiej taryfy celnej oraz towarów z poz. 185, 346, 488 p. 2b i 1210 pp. 1a, 2a, 3a i 4a polskiej taryfy celnej, przyczem stawka celna przewidziana dla pozycji 346 polskiej taryfy celnej zostaje podwyższona do złp. 2,60 od 100 kg.

Niniejszy Protokół będzie ratyfikowany i wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi w Pradze; wejdzie on w życie trzydziestego dnia po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i czeskosłowackim, przyczem oba dwa teksty są autentyczne.

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1936 r.

R. Dębicki *J. Smutny*

707.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 lipca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego".

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497), art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) i art. 18 ustawy z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 398), zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 228), zmienionym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 195), wprowadza się zmiany następujące:

1) w tytule po wyrazie „Spirytusowego" literę „i" zastępuje się przecinkiem, a po wyrazie „Solnego" skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „i „Polskiego Monopolu Loteryjnego".";

2) w § 1 po wyrazie „Spirytusowy" literę „i" zastępuje się przecinkiem, a po wyrazie „Solny" skreśla się przecinek i dodaje się wyrazy: „i „Polski Monopol Loteryjny",";

3) w § 7 w ust. 1 w pkt. 2 a) po wyrazie „spirytusowym" literę „i" zastępuje się przecinkiem, a po wyrazie „solnym" dodaje się wyrazy: „i loteryjnym";

4) w § 31 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Przeniesienia w obrębie stanowisk jednego tego samego monopolu — zarządza dyrekcja tego monopolu, w którym pracownik pełni służbę w chwili przeniesienia; przeniesienia do innego monopolu powinny być uprzednio uzgodnione między dyrekcjami zainteresowanych monopolów i zarządza je dyrekcja tego monopolu, do którego pracownik ma być przeniesiony; przeniesienia do innego monopolu pracowników, zajmujących stanowiska szefów działów i kierowników biur w dyrekcjach monopolów oraz stanowiska kierowników zakładów monopolowych, wymagają zgody Ministra Skarbu.";

5) w § 37 dodaje się jako ustęp 4 przepis następujący:

„Przepisy ustępu poprzedzającego mają zastosowanie również i w przypadkach przeniesienia pracownika ze służby w monopolu do służby w innym monopolu.";

6) § 88 otrzymuje brzmienie:

„Diety dzienne wynoszą:

dla pracowników	grupy	uposażenia	„A" i „B"	—	25 zł
"	"	"	1 — 3	—	17 "
"	"	"	4 i 5	—	13 "
"	"	"	6 i 7	—	10 "
"	"	"	8 i 9	—	8 "
"	"	"	10	—	7 "
"	"	"	11	—	6 "
"	"	"	12 — 14	—	5 ""

7) w § 89 uchyla się przepis ustępu 3;

8) w § 91 uchyla się przepis ustępu 1;

9) § 92 uchyla się;

10) w § 94 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„W razie pełnienia przez pracowników monopolów czynności służbowych poza granicami Państwa będą im przyznawane i wypłacane należności według zasad, mających zastosowanie do funkcjonariuszów państwowych, przyczem dla ustalenia tych należności, grupy uposażenia pracowników monopolów odpowiadać będą odpowiednim grupom funkcjonariuszów państwowych, ustalonym w § 108.";

11) w § 133 po wyrazach: „1 lutego 1933 r." dodaje się przecinek i wyrazy: „a o ile to dotyczy pracowników Polskiego Monopolu Loteryjnego — w dniu 18 lipca 1936 r.";

12) po § 136 dodaje się jako nowy przepis § 136a w brzmieniu:

„§ 136a. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dyrekcji monopolu, należy w odniesieniu do Polskiego Monopolu Loteryjnego rozumieć pod tym określeniem dyrektora tego monopolu."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu § 1 pkt. 10), który wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1936 r. Nr. 63, poz. 459).

708.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU I MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 lipca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zmianie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie organizacji i trybu postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej dla Samorządu.

Na podstawie art. 13 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), zmienionego dekretami Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) i z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 278) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie organizacji i trybu postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 132) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 w ust. (1) wyrazy: „Prezesie Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Ministrze Skarbu"; na końcu tego paragrafu dodaje się ustęp (3) w brzmieniu następującym:

„(3) Powołane w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego artykuły bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), w brzmieniu dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) i z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 278).";

2) w § 2 w ust. (1) w pkt. 4) użyte dwukrotnie wyrazy „Prezesa Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Ministra Skarbu lub Ministra Spraw Wewnętrznych"; w ust. (2) wyrazy: „Prezesowi Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wewnętrznych";

3) paragraf 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 3. Centralna komisja w zakresie akcji oddłużeniowej:

1) rozpatruje wnioski o wszczęcie postępowania oddłużeniowego w przypadkach, przewidzianych w art. 17 ust. (3) i w razie uwzględnienia wniosku przeprowadza postępowanie oddłużeniowe;
2) rozpatruje plany oddłużenia uchwalone przez komisję w przypadkach zgłoszenia sprzeciwu przez strony, i bądź zatwierdza plan oddłużenia, bądź ustala nowy plan oddłużenia (art. 20);
3) zawiesza na wniosek właściwych komisji na okres do 6 miesięcy egzekucję zobowiązań prywatno-prawnych związków samorządowych (art. 18 ust. (3));
4) orzeka ulgi w spłacie zobowiązań związków samorządowych wobec Skarbu Państwa, funduszów państwowych, instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj publicznoprawnych, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego i banków komunalnych (art. 14 ust. (2) pkt. 3);
5) postanawia o zastosowaniu do spłaty lokat instytucyj prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego lub bankach komunalnych, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych, ulg orzeczonych w spłacie zobowiązań związków samorządowych z tytułu kredytów, udzielonych z tych lokat;
6) wnosi sprawy do Urzędu Rozjemczego do spraw kredytowych samorządu terytorialnego (art. 22);
7) uchwala wnioski dla Ministra Skarbu co do generalnych ulg w spłacie poszczególnych rodzajów należności Skarbu Państwa od związków samorządowych (art. 7);
8) udziela instrukcyj komisjom";

4) paragraf 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 10. W przypadkach rozpatrywania przez centralną komisję planów oddłużenia na skutek sprzeciwu stron (§ 3 pkt. 2)) stosuje się odpowiednio przepisy § 8 i 9 z następującymi zmianami:

1) jeżeli wierzyciele, którzy wnieśli sprzeciw, reprezentują nie więcej niż ¼ sumy wierzytelności, objętej planem oddłużenia, postanowienie centralnej komisji, zatwierdzające plan oddłużenia, może być powzięte na posiedzeniu odbytym bez uprzednich obwieszczeń, przewidzianych w § 8, i bez wysłuchania stron,
2) w razie zatwierdzenia planu oddłużenia w brzmieniu ustalonym przez komisję, centralna komisja ogłasza tylko swe postanowienie o zatwierdzeniu planu oddłużenia";

5) paragraf 12, 13 i 14 skreśla się, a w miejsce ich wstawia się § 12 — 16 treści następującej:

„§ 12. (1) Wnioski komisyj o zawieszeniu egzekucji zobowiązań prywatnoprawnych (art. 18 ust. (3)) centralna komisja może rozpatrywać bez udziału stron.

(2) Postanowienie o zawieszeniu egzekucji przewodniczący centralnej komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim. Odpis postanowienia przesyła się związkowi samorządowemu, bezpośredniej władzy nadzorczej oraz właściwej izbie skarbowej.

§ 13. (1) Ulgi w spłacie należności wierzycieli, wymienionych w art. 14 ust. (2) pkt. 3), mogą obejmować: ustalenie szczegółowe warunków spłaty należności, rozłożenie spłaty należności na raty, obniżenie oprocentowania, umorzenie odsetek, odsetek zwłoki i innych należności ubocznych, zwolnienie od opłaty odsetek na przyszłość, wreszcie całkowite bądź częściowe umorzenie należności. Decyzjami centralnej komisji mogą być objęte tylko należności powstałe przed dniem 1 kwietnia 1936 r.

(2) Wymienione w ust. (1) ulgi centralna komisja może orzekać bez względu na to, czy co do danego związku samorządowego zostało wszczęte postępowanie oddłużeniowe w trybie art. 17.

(3) Decyzje centralnej komisji w sprawie ulg, o których mowa w ust. (1), zapadają na wniosek interesowanego związku samorządowego, władzy nadzorczej lub przewodniczącego komisji. Wniosek związku samorządowego powinien być zgłoszony za pośrednictwem przewodniczącego właściwej komisji.

(4) Przewodniczący komisji przedkłada wniosek centralnej komisji, dołączając do niego: 1) własną opinię, 2) wykaz wszystkich długów związku samorządowego, 3) projekt planu obsługi długów, 4) materiały uzasadniające możność płatniczą związku samorządowego.

§ 14. (1) O terminie posiedzenia centralnej komisji, na którym mają być rozpatrywane ulgi w spłacie należności wierzycieli, wymienionych w art. 14 ust. (2) pkt. 3), biuro centralnej komisji zawiadamia dłużny związek samorządowy, wierzycieli, bądź ich władze nadzorcze, a jeśli chodzi o należności Skarbu Państwa również władze, sprawujące zarząd wierzytelności, co najmniej na 7 dni przed terminem posiedzenia.

(2) Przedstawiciele związku samorządowego, wierzyciele lub osoby przez nich upoważnione oraz przedstawiciele władz nadzorczych wierzycieli mogą na posiedzeniu centralnej komisji składać wyjaśnienia co do wysokości i charakteru wierzytelności oraz udzielać innych wyjaśnień na wezwanie przewodniczącego. Ponadto na posiedzeniach mogą być obecni i składać wyjaśnienia rzeczoznawcy zaproszeni przez przewodniczącego.

(3) Odpisy decyzyj centralnej komisji, orzekające ulgi z art. 14 ust. (2) pkt. 3), doręcza się stronom, wymienionym w ust. (1), władzom nadzorczym związków samorządowych oraz właściwej izbie skarbowej.

§ 15. (1) W sprawach, wymienionych w § 3 pkt. 1 — 6, uchwały centralnej komisji zapadają w komplecie złożonym z 7 członków. Skład kompletu wyznacza przewodniczący.

(2) Na posiedzenia centralnej komisji w sprawach, nie objętych ust. (1), powinni być zaproszeni wszyscy członkowie. Do ważności posiedzenia potrzebna jest obecność co najmniej połowy członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy.

(3) Uchwały centralnej komisji zapadają większością głosów; w razie równości głosów przeważa zdanie, za którym wypowiedział się przewodniczący.

§ 16. Wszelkie obwieszczenia decyzyj i wyciągi podpisują przewodniczący centralnej komisji i sekretarz generalny";

6) paragrafy 15, 16, 17, 18 otrzymują numerację: 17, 18, 19, 20;

7) w paragrafie 17 (dotychczasowym § 15) w ust. (1) wyraz „może" zastępuje się wyrazem „mogą", a wyraz „Zastępca" wyrazem „Zastępcy"; w ust. (2) wyraz „Zastępca" zastępuje się wyrazem „Zastępcy", a wyrazy: „Prezes Rady Ministrów" wyrazami: „Minister Skarbu";

8) w paragrafie 18 (dotychczasowym § 16) wyrazy: „Prezes Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Minister Skarbu";

9) w paragrafie 19 (dotychczasowym § 17) w ust. (3) wyrazy: „Prezes Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Minister Skarbu na wniosek przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1936 r. Nr. 63, poz. 460).

709.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 sierpnia 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc wrzesień 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 sierpnia 1936 r. Nr. 201, poz. 366).

710.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 lipca 1936 r.

w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa.

Na podstawie § 32 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), zmienionego rozporządzeniami

Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272) oraz z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 393) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa przysługują diety ustalone w § 2 osobom, wymienionym w ust. (1) § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272) oraz z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 393) według następujących kategoryj:

I. A. kategoria: Generalny Inspektor Sił Zbrojnych, Prezes Rady Ministrów, Marszałek.
I. B. „ Minister, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

II kategoria:

funkcjonariusze państwowi	w II — III grupie uposażenia
oficerowie w stopniu: generała broni, admirała, generała dywizji, wiceadmirała,	
Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego.	

III kategoria:

funkcjonariusze państwowi	w IV grupie uposażenia
oficerowie w stopniu: generała brygady, kontradmirała,	
sędziowie i prokuratorzy	w I — II „ „
oficerowie Policji Państwowej i Straży Granicznej	w I „ „

IV kategoria:

funkcjonariusze państwowi	w V grupie uposażenia
oficerowie w stopniu: pułkownika, komandora,	
sędziowie i prokuratorzy	w III „ „
oficerowie Policji Państwowej i Straży Granicznej	w II „ „

V kategoria:

funkcjonariusze państwowi	w VI grupie uposażenia
oficerowie w stopniu: podpułkownika, komandora - porucznika, majora, komandora - podporucznika,	
sędziowie i prokuratorzy	w IV „ „
oficerowie Policji Państwowej i Straży Granicznej	w III — IV „ „

VI kategoria:

funkcjonariusze państwowi	w VII —VIII grupie uposażenia
oficerowie w stopniu: kapitana, porucznika, podporucznika, chorąży (równorzędny),	
oficerowie Policji Państwowej i Straży Granicznej	w V — VII „ „

VII kategoria:

funkcjonariusze państwowi w IX — XI grupie uposażenia
podoficerowie zawodowi w stopniu:
st. sierżanta (równorzędnego)
st. bosmana, sierżanta (równorzędnego), bosmana, plutonowego (równorzędnego),
bosmanmata,
szeregowi Policji Państwowej i Straży Granicznej w VIII — X " "

VIII kategoria:

funkcjonariusze państwowi w XII grupie uposażenia
podoficerowie i szeregowcy zawodowi w stopniu:
kaprala (równorzędnego),
mata, starszego marynarza zawodowego, podoficerowie i szeregowcy pełniący obowiązkową służbę czynną, nadterminowi oraz podchorążowie,
szeregowi Policji Państwowej i Straży Granicznej w XI " "

§ 2.

(1) Dla ustalonych w § 1 kategoryj osób diety wynoszą dziennie:

1) dla kategorii I. A. bez względu na państwo zagraniczne 430 zł,

dla kategorii I. B. bez względu na państwo zagraniczne 400 zł,

2) a) w krajach pozaeuropejskich, niewymienionych w punktach następnych:

dla kategorii	II	120 zł
" "	III	100 "
" "	IV	80 "
" "	V	70 "
" "	VI	60 "
" "	VII	45 "
" "	VIII	30 "

b) w państwach Północnej, Środkowej i Południowej Ameryki, w Japonji, we wszystkich dominiach, koloniach i mandatach brytyjskich, w koloniach innych państw europejskich w Ameryce i Afryce gdzieindziej niewymienionych:

dla kategorii	II	90 zł
" "	III	80 "
" "	IV	70 "
" "	V	60 "
" "	VI	50 "
" "	VII	35 "
" "	VIII	25 "

c) we Francji (łącznie z Algierem, Marokkiem i Tunisem), w Holandii, Niemczech, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii i Irlandii:

dla kategorii	II	70 zł
" "	III	65 "
" "	IV	60 "
" "	V	50 "
" "	VI	40 "
" "	VII	30 "
" "	VIII	20 "

d) w pozostałych krajach europejskich, w Egipcie, Turcji i w azjatyckich posiadłościach Z. S. R. R.:

dla kategorii	II	60 zł
" "	III	50 "
" "	IV	40 "
" "	V	35 "
" "	VI	30 "
" "	VII	25 "
" "	VIII	15 "

(2) Diety płatne są według uznania przełożonej władzy albo w złotych, albo w innej walucie według przeciętnego ostatniego notowania danej waluty w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie przed rozpoczęciem podróży.

(3) W wypadku, gdy dana waluta nie jest notowana w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie, przeliczenie nastąpić powinno według kursu tej waluty, ustalonego i ogłoszonego przez Bank Polski w dziale urzędowym „Monitora Polskiego".

(4) Jeżeli banknoty zagraniczne nie mają w danym dniu notowania giełdowego ani kursu ogłoszonego przez Bank Polski, przeliczenie nastąpić powinno według kursu odnośnej dewizy zanotowanego w cedule giełdowej.

(5) Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczanie diet następuje według kursu z ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego wypłatę.

(6) Przeliczenie diet za podróże służbowe, odbywane przez funkcjonariuszów służby dyplomatycznej i konsularnej w obrębie okręgów kompetencyjnych, następuje według kursu wymiany dotacji budżetowej za dany miesiąc na walutę miejscową.

(7) Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety w wysokości:

dla kategorji	II	. . . 215 zł	dziennie
„	III	. . . 170 „	„
„	IV	. . . 130 „	„

(8) O tem, czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje Minister Spraw Zagranicznych.

(9) Przy podróżach służbowych na sesję Ligi Narodów oraz inne konferencje międzynarodowe do Genewy diety, określone w ust. (1) pkt. 2 lit. c), mogą być za zgodą Ministra Spraw Zagranicznych podwyższone o 50%, z wyjątkiem diet dla personelu pomocniczego (urzędników rachunkowych, kancelaryjnych, stenotypistek, niższych funkcjonariuszów i t. p.), który otrzymuje diety zwykłe.

(10) Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe do innych miejscowości może być przyznany procentowy dodatek do diet obowiązujących dla danego kraju w wysokości nieprzekraczającej 40% tych diet. Wysokość dodatku określi w każdym poszczególnym przypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych na wniosek właściwego Ministra. Osoby, udające się z polecenia Ministra Skarbu w podróż służbową, mającą na celu przeprowadzenie rokowań finansowych, mogą otrzymać procentowy dodatek do diet, o którego przyznaniu i wysokości decyduje Minister Skarbu.

(11) Przy podróżach służbowych, odbywanych przez funkcjonariuszów służby konsularnej w obrębie okręgu konsularnego, diety, określone w ustępie (1), a przypadające danemu funkcjonariuszowi stosownie do postanowień § 6 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 393), zmniejsza się o 50%, jeżeli podróż służbowa odbyła się w ciągu jednego i tego samego dnia i nie była połączona z noclegiem. W przeciwnym razie należą się diety normalne.

§ 3.

(1) Postanowienia ust. (3) § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272) i z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 393) mają odpowiednie zastosowanie.

(2) Przy podróżach, odbywanych w charakterze kuriera dyplomatycznego, przysługują diety, ustalone w § 2 dla VI kategorii.

(3) W razie wykorzystania jazdy kurierskiej w celu odbycia podróży służbowej przysługują diety, przywiązane do posiadanej grupy uposażenia lub stopnia służbowego.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 czerwca 1934 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa (Monitor Polski z dnia 17 lipca 1934 r. Nr. 161, poz. 211).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 sierpnia 1936 r. Nr. 195, poz. 361).

711.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

o organach i zakresie działania Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu.

§ 1.

Do zapobiegania, ujawniania i ścigania przestępstw, wynikających z naruszenia dekretu Prezydenta Rz. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249), dekretu Prezydenta Rz. P. z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 279) oraz wszelkich przestępstw skarbowych, wynikających z naruszenia obowiązujących przepisów o podatkach bezpośrednich, opłatach stemplowych oraz z uwzględnieniem postanowień § 5 niniejszego zarządzenia—przepisów akcyzowych i monopolowych powołany jest Inspektorat Dewizowy Ministerstwa Skarbu.

§ 2.

Inspektorat Dewizowy Ministerstwa Skarbu podlega bezpośrednio Ministrowi Skarbu.

§ 3.

Do zakresu działania Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu należy w szczególności:

a) kierownictwo całokształtem walki z przestępstwami wymienionemi w § 1 prowadzonej przez podległe mu organa śledcze skarbowe,

b) koordynowanie w tym zakresie działalności organów śledczych skarbowych z działalnością innych organów, powołanych do współdziałania z niemi w zwalczaniu tej przestępczości,

c) gromadzenie informacji o przestępczości, o przyczynach sprzyjających jej rozwojowi, o wynikach walki z nią oraz prowadzenie właściwych statystyk i rejestracji,

d) preliminowanie wydatków na organizacje walki z przestępczością wymienioną w § 1 i na nagrody za wykrycie tych przestępstw, dysponowanie funduszami oraz kontrola nad celowością ich zużytkowania. Przyznawanie nagród w związku z postanowieniami § 5 niniejszego zarządzenia w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 188) należy do służby akcyzowej w porozumieniu z organami Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu,

e) inicjatywa co do kierunku i metod fachowego szkolenia organów śledczych skarbowych oraz opinjowanie ich,

f) inicjatywa w sprawach legislatywnych w zakresie wymienionej przestępczości i jej zwalczania,

g) nadzór na zlecenie Ministra Skarbu oraz na wniosek Komisji Obrotu Towarowego, nad importem i eksportem pod względem cen, warunków kredytowych, potrąceń eksporterów z należności zagranicznych za towary na wydatki zagranicą oraz kontrola zaofiarowanych przez eksporterów należności zagranicznych do skupu,

h) kontrola, na zlecenie Ministra Skarbu oraz na wniosek Komisji Obrotu Towarowego, instytucji upoważnionych do wydawania zaświadczeń walutowych oraz poszczególnych eksporterów i przedsiębiorstw, prowadzących interesy handlowe z zagranicą.

§ 4.

Organem śledczym skarbowym podległym Inspektoratowi Dewizowemu Ministerstwa Skarbu są ustanowieni po jednym przy każdej Izbie Skarbowej inspektorzy (do walki z przestępczością) i brygady kontroli skarbowej.

§ 5.

W związku z powołaniem brygad kontroli skarbowej do czynności, określonych w niniejszem zarządzeniu, przestają one sprawować kontrolę obrotu handlowego artykułami akcyzowo-monopolowemi (kontrola nad miejscami legalnej sprzedaży) — czynności te przechodzą na rejony kontroli skarbowej, do których należy, niezależnie od działalności służby śledczej skarbowej, czuwanie nad zabezpieczeniem interesów Skarbu Państwa przed przestępstwami akcyzowo-monopolowemi i zwalczanie tych przestępstw w zakresie do nich należącym.

§ 6.

Inspektor (do walki z przestępczością) podlega bezpośrednio Dyrektorowi Izby Skarbowej i jest jego organem fachowym śledczym do walki z przestępczością wymienioną w § 1.

Dyrektor Izby Skarbowej udzieli inspektorowi (do walki z przestępczością) prawa decyzji i podpisu w zakresie przez siebie ustalonym z tem, że korespondencja kierowana do Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu powinna być podpisywana przez Dyrektora Izby Skarbowej.

§ 7.

Inspektorat Dewizowy Ministerstwa Skarbu może wydawać inspektorowi (do walki z przestępczością) wprost polecenia doraźne w zakresie wywiadu i dochodzeń. udzielając równocześnie odpisu wydanych poleceń Dyrek-

torowi Izby Skarbowej. Bezpośredni stosunek Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu do inspektora (do walki z przestępczością) nie może uchybiać hierarchicznej jego zależności od Dyrektora Izby Skarbowej.

§ 8.

Zakres czynności inspektora (do walki z przestępczością) jest w ramach Izby Skarbowej analogiczny do zakresu działania Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu, podanego w § 2 pkt. a, b i c. Należy do niego również dysponowanie funduszem przekazywanym na walkę z przestępczością, na nagrody za wykrywanie ich oraz kontrola nad celowością zużytkowania tych funduszów.

§ 9.

Inspektorzy (do walki z przestępczością) współpracują z poszczególnemi Wydziałami Izb Skarbowych, uwzględniając w swej pracy śledczej postulaty tych Wydziałów.

§ 10.

Organem wykonawczym inspektora (do walki z przestępczością) są bezpośrednio jemu podległe brygady kontroli skarbowej.

Kierunek pracy brygadom kontroli skarbowej nadaje inspektor (do walki z przestępczością).

§ 11.

Wszystkie urzędy, instytucje, zakłady monopolowe podległe Ministerstwu Skarbu obowiązane są do współpracy z organami Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu i do udzielania im wszelkiej pomocy.

§ 12.

Spośród personelu brygad kontroli skarbowej wydzielą Dyrektorzy Izb Skarbowych, w porozumieniu z inspektorem (do walki z przestępczością) dla każdej Izby Skarbowej po pięciu funkcjonarjuszów i przydzielą ich do Izby Skarbowej, podporządkowując ich bezpośrednio inspektorowi (do walki z przestępczością), jako jego bezpośredni organ wykonawczy.

§ 13.

O ile w niniejszem zarządzeniu jest mowa o Dyrektorze Izby Skarbowej, dotyczy to również Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, o ile zaś jest mowa o Izbie Skarbowej, Wydziale, dotyczy to również Wydziału (Oddziału) Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

Minister Skarbu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

712.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 lipca 1936 r.

w sprawie rozciągnięcia postanowień traktatu handlowego i nawigacyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii z dnia 26 listopada 1923 r., na Kolonię i Protektorat Kenya.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie art. VIII-go traktatu handlowego i nawigacyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii, podpisanego w Warszawie dnia 26 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 57, poz. 582) i zgodnie z notą Ambasadora Jego Brytyjskiej Mości w Warszawie z dnia 4 czerwca 1936 r., postanowienia powyższego traktatu zostają rozciągnięte na Kolonię i Protektorat Kenya.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 sierpnia 1936 r. Nr. 64, poz. 467).

713.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 lipca 1936 r.

w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji z dnia 16 kwietnia 1934 r. między Polską a Wielką Brytanią o wzajemnym uznawaniu świadectw rejestracyjnych i innych krajowych dokumentów, dotyczących pomiaru tonażu statków handlowych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie art. 3 konwencji między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Jego Królewską Mością Królem Wielkiej Brytanii, Irlandii i Zamorskich Dominionów Brytyjskich, Cesarzem Indii o wzajemnym uznawaniu świadectw rejestracyjnych i innych krajowych dokumentów, dotyczących pomiaru tonażu statków handlowych, podpisanej w Warszawie dnia 16 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 28, poz. 217), Rząd Polski zgłosił z dniem 26 czerwca 1935 r. przystąpienie W. M. Gdańska do tej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 sierpnia 1936 r. Nr. 64, poz. 468).

714.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 6 sierpnia 1936 r.

w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, dnia 14 grudnia 1934 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie art. XXII konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, podpisanej w Madrycie dnia 14 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 35, poz. 273), Rząd Polski zgłosił z dniem 25 lipca 1936 r. przystąpienie Wolnego Miasta Gdańska do powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 sierpnia 1936 r. Nr. 64, poz. 471).

715.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 sierpnia 1936 r.

L. D. II. 20306/1/36

w sprawie przyjmowania obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej na kaucje cywilne i wojskowe.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W myśl art. 11 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 3 z 1936 r., poz. 10) obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i mogą być używane do składania na kaucje cywilne i wojskowe.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu komunikuje, że obligacje wymienionej pożyczki mogą być bez żadnych ograniczeń przyjmowane przez władze i urzędy państwowe jako wadja przy przetargach oraz jako kaucje na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów lub zaliczek, wypłacanych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielonych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych. Wartość depozytową (kaucyjną i wadjalną) rzeczonych obligacyj ustala się niniejszem na złotych 42 za 100 złotych wartości imiennej.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *A. Minkowski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. II. 20306/1/36.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1936 r.

Gabinetowi Ministra, Biuru Personalnemu, Biuru Inspekcji, wszystkim Departamentom, Komendzie Straży Granicznej, Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Radzie Spółdzielczej, Urzędowi Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiemu Monopolowi Loteryjnemu, Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu, wszystkim Izbom Skarbowym i Dyrekcjom Ceł, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach, In-

spektoratowi Ceł w Gdańsku oraz Komisarjatowi dla spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu

do wiadomości i ewentualnego wydania dalszych zarządzeń.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *A. Minkowski.*

716.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 13051/3/36

w sprawie postępowania z zażaleniami na zastosowanie taryfy celnej wnoszonemi po wydaniu towaru do wolnego obrotu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem jednolitego unormowania postępowania urzędów celnych z zażaleniami na stosowanie taryfy celnej, wnoszonemi po wydaniu towaru do wolnego obrotu **bez dołączenia prób,** wydzielonych w sposób przewidziany w art. 130 ust. 5 prawa celnego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Urzędy celne nie są uprawnione do pozostawiania bez rozpatrzenia zażaleń, wnoszonych po wypuszczeniu towaru do wolnego obrotu bez dołączenia prób towaru, wydzielonych w myśl przepisu art. 130 ust. 5 prawa celnego; prawo takie w myśl art. 131 ust. 2 prawa celnego służy wyłącznie Ministerstwu Skarbu. To też zażalenia powyższe urzędy celne powinny przedkładać do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu, donosząc między innemi, czy tożsamość przedstawionej przez stronę dodatkowo próby z towarem reklamowanym, będzie mogła być stwierdzona ponad wszelką wątpliwość; same próby towaru (z wyjątkiem rysunków i fotografij) należy pozostawiać narazie w urzędzie celnym.

Jeżeli Ministerstwo Skarbu na podstawie sprawozdania urzędu celnego, zwłaszcza zaś z uwagi na rodzaj reklamowanego towaru, dojdzie do przekonania, że tożsamość próbki może być istotnie stwierdzona, w takim razie wyda polecenie potwierdzenia tożsamości próbki przez urząd celny i przedstawienia jej Ministerstwu Skarbu do rozstrzygnięcia sprawy prawidłowości zastosowania taryfy celnej.

Powyższe dotyczy również zażaleń w obrocie pocztowym z tem jednakże, że przesyłki pocztowe odprawione bez udziału stron a dostarczone przez stronę do urzędu celnego z nienaruszonemi plombami pocztowemi należy traktować jako przesyłki niewydane do wolnego obrotu, narówni z przesyłkami pozostającemi pod dozorem publicznych przedsiębiorstw przewozowych (§ 229 ust. 4 przep. wyk. do prawa celnego).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

717.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 17027/3/36

w sprawie postępowania przy wywozie koni zagranicę.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz do podległych tym Dyrekcjom Urzędów Celnych.

Postępowanie urzędów celnych przy wywozie zwierząt zagranicę, a w tem i koni, reguluje okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 4 października 1928 r. L. D. IV. 1193/3/28 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 30, poz. 350), częściowo zmieniony okólnikiem z dn. 31 października 1931 roku L. D. IV. 1453/3/31 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 34, poz. 482).

Celem zapobieżenia ewentualnym nadużyciom z dowodami tożsamości koni, zwracanemi, w myśl działu II punktu 2 lit. c. powyższego okólnika osobie zgłaszającej konia do wywozu, poleca się, na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, po wykorzystaniu tych dowodów wyciskać na kilku stronicach (przez całą stronicę) w poprzek czerwoną stampilę „wywieziony zagranicę".

Niezależnie od tego wyjaśnia się, że gdy chodzi o wywóz koni do Niemiec, lekarze weterynaryjni, dokonywujący odprawy koni, mają obowiązek przesyłania dowodów tożsamości koni właściwej władzy (starostwu), wobec czego urzędy celne przy odprawie wywozowej koni do Niemiec powinny stosować tryb postępowania, przewidziany w punkcie 4 działu II wymienionego na wstępie okólnika, to znaczy powinny wystawiać kwestjonarjusz w 2 egz. według przepisanego wzoru, posługując się danemi, zawartemi w przedstawianych przez eksporterów urzędowych lekarsko - weterynaryjnych świadectwach pochodzenia i zdrowia; jeden egzemplarz kwestjonarjusza należy odesłać do tego starostwa, z którego koń pochodzi, a dru-

gi egzemplarz po odnotowaniu na nim danych, do którego starostwa został skierowany pierwszy egzemplarz, dołączyć do zgłoszenia statystycznego.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

718.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 20952/3/36

w sprawie generalnego zezwolenia na przywóz z zagranicy złota.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom Ceł oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Komisja Dewizowa, opierając się na postanowieniach art. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32 z 1936 r., poz. 249) i § 2 ustęp 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 57 z 1936 r. poz. 419); uchwałą z dnia 19 sierpnia 1936 r. zezwoliła generalnie — aż do odwołania — na przywóz przez osoby przyjeżdżające do Polski z zagranicy złota: w monetach, sztabach, również w odlewach nie mających znamion gotowego do użytku wyrobu, oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci.

Jeżeli przywiezione przez daną osobę złoto przewyższa równowartość 5.000 złotych, przywożący obowiązany jest podać granicznemu urzędowi celnemu lub placówce granicznej kontroli skarbowej adres swego zamieszkania w Polsce. O ile podróżny jest cudzoziemcem i nie znając jeszcze swego przyszłego dokładnego adresu w Polsce, nie może go wskazać, wystarczy, aby wskazał on miejscowość w której będzie zamieszkiwał.

Graniczne urzędy celne oraz placówki granicznej kontroli skarbowej powinny o każdym przypadku przywozu złota w ilości przewyższającej 5.000 złotych podawać do wiadomości Komisji Dewizowej w Warszawie ze wskazaniem imienia i nazwiska osoby, która złoto przywiozła, jej adres w Polsce oraz wartości i rodzaju przywiezionego złota.

Osoby przejeżdżające przez Polskę tranzytem mogą przewozić złoto na warunkach określonych w instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1936 r. dział VI lit. b (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 21 z 1936 r., poz. 680).

Jednocześnie Ministerstwo zaznacza, że w związku ze wspomnianą powyżej uchwałą Komisji Dewizowej, nie ulegają zmianie przepisy zawarte w dziale V. p. 2 instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1936 r., to jest, że na przywiezione złoto nie należy wystawiać zaświadczeń o przywozie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

719.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

L. D. IV. 21063/3/36

w sprawie uzupełnienia Instrukcji z dnia 8 sierpnia 1936 r. L. D. IV. 18876/3/36 w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki granicznej kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom Ceł oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

1) W ustępie 1 działu X lit. b (Przejazd z Polski do Polski przez W. M. Gdańsk) Instrukcji z dnia 8 sierpnia 1936 r. L. D. IV. 18876/3/36 w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki granicznej kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 21, poz. 680) dodaje się nowy punkt „e" następującej treści:

e) Osoby przejeżdżające z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska samochodami przez placówki granicznej kontroli skarbowej w Miłobądzu, Gołąbiewku, Kokoszkach i Kolibkach-Orłowo, a posiadające polskie dowody osobiste, mogą przewieźć każdorazowo kwotę do wysokości 1.000 zł w biletach Banku Polskiego lub polskich monetach zdawkowych na warunkach analogicznych do wyszczególnionych wyżej w p. d I — II.

Zezwolenie na przewóz z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska wyżej wymienionej kwoty nie uchyla uprawnień danej osoby do jednoczesnego wywozu do obszaru W. M. Gdańska środków płatniczych na ogólnej zasadzie ustalonej w niniejszej Instrukcji.

2) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Kurnatowski.*

720.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 9530/1/36

w sprawie zaległości podatkowych większej własności ziemskiej.

Do

PP. Dyrektorów wszystkich Izb Skarbowych oraz Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

Przy inspekcji jednego z powiatów Pan Prezes Rady Ministrów Gen. F. Sławoj Składkowski zwrócił uwagę na zbyt słabą wypłacalność podatkową większej własności ziemskiej w porównaniu z drobnem rolnictwem.

Przeprowadzona następnie przez Ministerstwo Skarbu w wyniku tego spostrzeżenia ankieta, obejmująca kilkanaście powiatów z różnych województw, wykazała, że w większości powiatów wypłacalność większej własności ziemskiej przedstawia się niewątpliwie ujemnie.

W szczególności ustalono, że na 908 majątków o obszarze ponad 150 ha, objętych ankietą, zaledwie 232 majątki nie posiadały na dzień 1 kwietnia 1936 r. zaległości w podatku gruntowym, natomiast w 437 majątkach zaległość w tym podatku przekraczała roczny przypis, przyczem 174 majątki miało zaległości ponad 4-letni przypis, a nawet niekiedy dochodzące do 10-letniego przypisu; 55 majątków przytem w ciągu dwóch ostatnich okresów budżetowych nie zapłaciło ani grosza na poczet podatku gruntowego. W odniesieniu do innych należności podatkowych, zwłaszcza komunalnych, wypłacalność większego rolnictwa przedstawiała się jeszcze gorzej.

Niewątpliwie zła wypłacalność większej własności jest w pewnym stopniu wynikiem przyczyn natury ekonomicznej. Niemniej jednak stwierdzić należy, że w wielu wypadkach przyczyny niepłacenia podatków należy szukać w nieudolnem gospodarowaniu, często w świadomem wstrzymywaniu się od płacenia podatków a dość często nawet w specjalnie złośliwem uchylaniu się od obowiązku podatkowego i uciekaniu się do różnych podstępów i wybiegów, ażeby uniemożliwić egzekucję.

Stojąc na stanowisku, że wywiązywanie się każdego obywatela z jego świadczeń publicznych, a w szczególności świadczeń na rzecz Skarbu Państwa, stanowi jeden z zasadniczych obowiązków, uważam, że w żadnym wypadku nie powinien być tolerowany stan systematycznego niepłacenia przez niektóre gospodarstwa swych zobowiązań publicznych, gdyż nawet ciężka sytuacja gospodarcza może usprawiedliwić tylko czasowe niedokładności w płaceniu, nigdy natomiast nie powinna być podstawą do zwalniania kogokolwiek wogóle od ponoszenia świadczeń publicznych.

Dlatego też polecam PP. Dyrektorom specjalnie zainteresować się sprawą wypłacalności podatkowej większej własności ziemskiej i równocześnie w odniesieniu do wszystkich gospodarstw, posiadających poważniejsze zaległości, zbadać dokładnie przyczyny ich powstania. Jako zaległość uważa się należność przypisaną prawomocnem orzeczeniem niespłaconą w terminie, a co do której nie mają zastosowania zarządzenia o rozterminowanie płatności.

W wyniku tej akcji, w stosunku do tych rolników, których zła wola została ustalona jak również w stosunku do tych rolników, których warsztaty znajdują się w stanie uprawdopodobniającym niemożność wygospodarowania wpływów potrzebnych na pokrycie bieżących zobowiązań, winny być natychmiast podjęte kroki zmierzające do likwidacji zaległości, przyczem jeżeli dla umożliwienia gospodarstwu uregulowania zaległości zachodziłaby potrzeba ich rozterminowania, to udzielenie rat powinno być uwarunkowane wywiązywaniem się w każdym roku ze wszystkich należności podatkowych.

Gdyby egzekucja na ruchomościach nie prowadziła do celu, należy wdrażać egzekucję z majątku nieruchomego, przyczem okoliczność, że w jej wyniku wskutek znacznego obciążenia hipotecznego majątku osiągnie się zaspokojenie tylko uprzywilejowanych należności, nie powinna być przeszkodą do wdrożenia i przeprowadzenia tej egzekucji, gdyż likwidacja gospodarstw systematycznie niewywiązujących się ze swych obowiązków podatkowych czy to wskutek nieudolnego gospodarowania, czy wskutek nadmiernego zadłużenia, leży w interesie gospodarstwa społecznego.

Poza egzekucją w drodze wystawiania na sprzedaż majątku nieruchomego należy wykorzystywać też uprawnienia wynikające z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 658) i występować do PP. Wojewodów z wnioskami o przejęcie gruntów na pokrycie zaległości podatkowych. I tu również gdyby stan zadłużenia majątku pozwalał na przejęcie tylko gruntu na pokrycie zaległości uprzywilejowanych, należy z tego środka korzystać w tych wszystkich wypadkach, gdy w wyniku tej akcji zostanie przejęty obszar gruntu, pozwalający na utworzenie samodzielnego gospodarstwa włościańskiego.

Brak większego efektu materjalnego nie powinien wstrzymywać PP. Dyrektorów od egzekucji immobilarnej lub przejęcia gruntów, gdyż efekt moralny każdej takiej akcji usprawiedliwi w każdym wypadku jej zastosowanie. Nie trzeba bowiem zapominać, jak demoralizująco wpływa na innych płatników, a zwłaszcza drobne rolnictwo, systematyczne i bezkarne niepłacenie podatków przez większą własność rolną. Każdy wypadek egzekucji immobilarnej czy też przejęcia gruntów niewątpliwie oddziała pobudzająco na innych płatników.

W razie stwierdzenia przy badaniu przyczyn powstania zaległości u większej własności ziemskiej, że winę za ten stan ponoszą władze skarbowe, czy to przez nieudolnie prowadzoną akcję egzekucyjną, czy też przez tolerancyjne traktowanie zaległości większej własności wskutek dobrych stosunków osobistych, łączących urzędników z właścicielami ziemskimi, należy w stosunku do winnych urzędników wyciągnąć natychmiast odpowiednie konsekwencje służbowe, a przedewszystkiem usunąć ich z zajmowanych stanowisk kierowniczych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

721.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

L. D. V. 49162/5/36

w sprawie opłat stemplowych od podań i świadectw, wydawanych przez inspektorów pracy na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z 25.VI. 1936 r. L. D. V. 40074/4/36.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Opłat Stemplowych.

Ministerstwo Skarbu, uzupełniając swój okólnik z dnia 25.VI. 1936 r. L. D. V. 40074/4/36 (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 17, poz. 546) zwalnia na podstawie art. 123 i 213 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 14 z 1936 r., poz. 134) od opłaty stemplowej:

1) podania, wnoszone do inspektorów pracy, o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego najwyższą ilość zatrudnionych robotników w roku 1936 (do dnia 30 czerwca) oraz ilość faktycznie zatrudnionych robotników w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 15-go grudnia 1936 r. według poszczególnych miesięcy, oraz

2) świadectwa, wydane na skutek tych podań.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

722.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 sierpnia 1936 r.

L. D. VI. 7804/2/36

w sprawie wydawania zezwoleń przez izby skarbowe na wyrób spirytusu w gorzelniach rolniczych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Niektóre izby skarbowe wydają na podstawie zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dn. 10 grudnia 1935 r. L. D. VI. 12924/2/35 zezwolenia na wyrób spirytusu w tych przypadkach, w których następuje zmiana dotychczasowego przedsiębiorcy gorzelni i jednocześnie zwiększenie obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstwa połączonego z gorzelnią, pociągające za sobą podwyższenie kontyngentu odpędu.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w przypadkach, o których wyżej mowa, podania o wydanie zezwoleń na wyrób spirytusu należy kierować do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

723.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 11 sierpnia 1936 r.

o zmianie na podstawie uchwały Komisji Dewizowej z dnia 10 sierpnia 1936 r. okólnika Nr. 6 z dnia 6 maja 1936 r. w sprawie zezwolenia na dokonywanie niektórych wypłat przedstawicielom handlowych firm zagranicznych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 448).

SPRAWY ZWIĄZANE Z EKSPORTEM.

I. Pokrywanie z własnego zapasu dewiz kosztów związanych z eksportem.

A. Komisja Dewizowa upoważnia — aż do odwołania — firmy krajowe, eksportujące

towary zagranicę, do stawiania do dyspozycji cudzoziemców oraz przekazywania zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych bez uzyskiwania każdorazowych zezwoleń na następujące cele:

1. pokrywanie zagranicznych kosztów przewozu, przeładunku, postoju i magazynowania towarów, łącznie z ich ubezpieczeniem;
2. pokrywanie zagranicznych opłat celnych i przekazowych, konsularnych i innych opłat publiczno-prawnych, związanych z daną przesyłką;
3. pokrywanie prowizji, należnej zagranicznym agentom, przedstawicielom, maklerom i t. p.;
4. pokrywanie kosztów utrzymania przedstawicielstw zagranicznych, poborów personelu tych przedstawicielstw oraz kosztów podróży i poborów pracowników, delegowanych zagranicę w związku z technicznym odbiorem eksportowanego towaru;
5. upustów i bonifikat na rzecz zagranicznego odbiorcy, nieprzekraczających 5% ceny fakturowej, z tytułu manca lub mniejwartości dostarczonych towarów oraz kosztów arbitrażowych.

B. Komisja Dewizowa zezwala — aż do odwołania — firmom krajowym, eksportującym towary zagranicę, na zapłatę w Polsce przedsiębiorstwom żeglugowym i agentom zagranicznych linij okrętowych — krajowych i zagranicznych środków płatniczych na pokrycie wszelkich należności, kosztów i opłat, związanych z przewozem morskim eksportowanych towarów, z ich przeładunkiem, postojem i magazynowaniem zagranicą oraz ubezpieczeniem.

C. Przekazy na powyższe cele (A. i B.) mogą być dokonywane z zapasu zagranicznych środków płatniczych, który firma już posiada z eksportu lub uzyska w przyszłości, jednakże tylko wówczas, jeżeli wymienione wyżej koszty są związane przyczynowo z eksportem danego przedsiębiorstwa, dokonywanym lub mającym się dokonać w najbliższej przyszłości, i to tylko w rozmiarach dotychczas przez dane przedsiębiorstwo stosowanych. Dowody, uzasadniające dokonanie przekazów na wymienione cele, winny być przez eksportera wraz z jednym odpisem przedłożone bankowi dewizowemu z okazji odsprzedaży waluty eksportowej. Bank dewizowy, przesyłając Polskiemu Towarzystwu Handlu Kompensacyjnego górny odcinek zaświadczenia walutowego (form. V.), załączy doręczone mu dowody wraz z odpisami. Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego, po zbadaniu dowodów, zatrzyma u siebie odpisy, oryginały zaś dowodów zwróci eksporterowi.

D. Spodziewane zapotrzebowanie dewiz na powyższe cele w terminie późniejszym nie upoważnia do zwlekania z odsprzedażą waluty eksportowej stosownie do obowiązujących przepisów. Wyjaśnia się również, że jako „posiadany zapas" nie należy uważać dewiz, odsprzedanych już przez eksportera bankowi dewizowemu, w takich wypadkach wymagany jest wniosek o przydział dewiz na cele powyższe.

E. Koszty, związane z eksportem a poniesione na rachunek eksportera polskiego przez osobę lub firmę, mającą siedzibę w Gdańsku — nie mogą być zwrócone w dewizach nawet z posiadanych własnych zapasów dewiz (patrz okólnik Komisji Dewizowej Nr. 16 z dn. 3 sierpnia 1936 r. p. I. 3).

II. Obowiązek odsprzedaży waluty eksportowej.

Nawiązując do instrukcyj w sprawie potwierdzania skupu waluty eksportowej, wydanych przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego a zatwierdzonych przez Komisję Obrotu Towarowego, — Komisja Dewizowa wyjaśnia co następuje:

1. Waluta eksportowa, pozostająca eksporterowi po potrąceniu przekazów na wymienione pod I. cele, winna być — w myśl art. 19 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. Dz. U. Nr. 57, poz. 419 — zaofiarowana do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu.

Obowiązek zgłoszenia i zaofiarowania do skupu należności za sprzedane zagranicę towary został bliżej określony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1936 r., Dz. U. Nr. 39, poz. 296.

2. Wyjaśnia się, że — w myśl wyżej wspomnianego rozporządzenia z dnia 24.VII. 1936 r., jak też w myśl analogicznego postanowienia dawniejszego rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 26.IV. 1936 r. Dz. U. Nr. 32, poz. 250 — obowiązek odsprzedaży waluty eksportowej wszedł w życie równocześnie z rozporządzeniem i odnosi się nie tylko do dewiz za towary, eksportowane po 26.IV. 1936 r., ale również do eksportu towarów, wywiezionych przed 26.IV. 1936 r.

3. Obowiązek eksportera odsprzedania waluty eksportowej, wynikający z § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r., Dz. U. Nr. 57, poz. 419 uważa się za wypełniony, jeżeli eksporter całkowitą należność za eksportowany towar, pozostałą po potrąceniu przekazów na cele wymienione w ust. I. A. i B., odsprzeda Bankowi Polskiemu lub jednemu z banków dewizowych, albo też wykaże się otrzymaniem zapłaty z zagranicznego rachunku wolnego.

Jeśli zapłata nastąpiła wekslem lub czekiem, płatnym zagranicą, zobowiązanie eksportera do odsprzedaży waluty eksportowej uważane będzie za spełnione, jeżeli za weksel lub czek, zaofiarowany do skupu bankowi dewizowemu, nastąpi zapłata zagranicą w zagranicznych środkach płatniczych. Analogicznie — jeżeli weksel płatny zagranicą opiewa na złote — zapłata nastąpić może w złotych tylko z rachunku zagranicznego wolnego.

W razie otrzymania zapłaty w postaci przesyłki pocztą pieniędzy zagranicznych, ciąży na eksporterze obowiązek udowodnienia otrzymania banknotów zagranicznych z zagranicy — chyba, że odnośne banknoty przyszły dla eksportera pod adresem banku dewizowego.

Równocześnie z otrzymaniem zapłaty z rachunku zagranicznego wolnego jest otrzymanie przez eksportera zapłaty przez pocztę drogą międzynarodowego przekazu pocztowego. W tym wypadku eksporter winien — dla uzyskania poświadczenia na zaświadczeniu walutowem — przedłożyć bankowi dewizowemu odnośny odcinek przekazu pocztowego międzynarodowego.

Z wyjątkiem, przewidzianym w poprzednim ustępie — otrzymanie zapłaty za wyeksportowany towar złotemi, pochodzącemi z innego źródła niż rachunek zagraniczny wolny, jak również złotemi, przesłanemi z zagranicy lub przekazanemi pocztą z Gdańska — nie jest równoznaczne z zapłatą z rachunku zagranicznego wolnego i nie stanowi dopełnienia obowiązku z § 19-go ustęp 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r., Dz. U. Nr. 57, poz. 419.

III. Dostawa zagranicznym odbiorcom towarów zagranicznego pochodzenia za pośrednictwem osób lub firm polskich.

W wypadkach, gdy polski kupiec dostarcza zagranicę towary pochodzenia zagranicznego, które nawet tranzytem nie przechodzą przez Polskę, zezwala Komisja Dewizowa — aż do odwołania — generalnie na zapłacenie zagranicznemu dostawcy z należności, otrzymanej za towar od zagranicznego odbiorcy, pod warunkiem odsprzedaży Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu w dewizach różnicy w cenie, stanowiącej zysk polskiego pośrednika. Jeżeli polski pośrednik zapłacić musi dostawcy zagranicznemu za towar zanim sam otrzyma należność od zagranicznego odbiorcy i z tego tytułu potrzebuje przydziału dewiz, to we wszystkich takich wypadkach wnioski o przydział dewiz — bez względu na sumę — kierowane być winny do decyzji Komisji Dewizowej wraz z umowami kupna i dalszej sprzedaży towaru zagranicą, fakturami pro forma oraz pisemnem zobowiązaniem pośredniczącego kupca polskiego do odsprzedaży dewiz, jakie otrzymać ma za sprzedane towary, w ściśle określonym terminie. Przydział w żadnym wypadku nie nastąpi, jeśli towar ma być odsprzedany do jednego z krajów, z któremi obowiązują umowy rozrachunkowe.

IV. Przepisy, zawarte w ustępach I — III, odnoszą się analogicznie również do osób i zrzeszeń branżowych, które posiadają udzielony im przez Komisję Dewizową samorząd dewizowy, — o ile specjalne przepisy, regulujące ten samorząd, nie stanowią inaczej.

V. Komisja Dewizowa zezwala — aż do odwołania — Oddziałom Banku Polskiego i bankom dewizowym na przekazywanie zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych do wysokości zł 1.000.— w ciągu jednego dnia z polecenia jednej i tej samej osoby fizycznej lub prawnej na zapłatę zobowiązań, związanych z eksportem towarów, a wyszczególnionych wyżej w ust. I.

Zezwolenie niniejsze rozciąga się również na zapłatę w Polsce przedsiębiorstwom żeglugowym i agentom zagranicznych linij okrętowych, krajowych i zagranicznych środków płatniczych do wysokości równowartości zł 1.000.— na pokrycie zobowiązań z tytułów, podanych wyżej pod I. B.

W każdym wypadku muszą być złożone odpowiednie, uzasadniające dokumenty, oraz deklaracje klienta, stwierdzające, że jego całkowite zobowiązanie zagraniczne, z tytułu danych kosztów, nie przekracza kwoty zł 1.000.—.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Nr. 6 z dn. 4 maja 1936 r. ogłoszony w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 448, nie obowiązuje z dniem 11 sierpnia 1936 r.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 11 sierpnia 1936 r.

w sprawie częściowej zmiany okólników:

a) Nr. 11, b) Nr. 20, c) Nr. 21, d) Nr. 23.

a) Uzupełnienie okólnika Nr. 11 z dn. 11 maja 1936 r., ogłoszonego w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 14, poz. 475.

Komisja Dewizowa udziela niniejszem bankom dewizowym — aż do odwołania — generalnego upoważnienia do prowadzenia specjalnych kont niemieckich firm księgarskich na tej zasadzie, że sumy wpłacane na te rachunki będą w końcu każdego miesiąca automatycznie przelewane na konto „Zahanu", celem przekazania ich w clearingu do Niemiec.

Powyższe ma zastosowanie również do sum zablokowanych na istniejących już rachunkach wymienionych firm księgarskich.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 11 ustęp ostatni, Komisja Dewizowa wyjaśnia, iż wpływy z inkasa weksli otrzymanych z Niemiec należy wpłacać do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego nawet wówczas, gdy opiewają na inne waluty niż marki niemieckie, jeśli nie uzyskano zezwolenia Komisji Dewizowej na przekaz w inny sposób. Powyższe nie dotyczy weksli, co do których dostarczono bankowi dewizowemu dowodów na to, iż wydane zostały na pokrycie należności nieobjętych umową rozrachunkową polsko-niemiecką z dn. 4.XI. 1935 r.

b) Zmiana okólnika Nr. 20 z dnia 3 lipca 1936 r. w sprawie opłat pobieranych od wniosków przesyłanych do Komisji Dewizowej (ogłoszonego w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 604).

Opłatę manipulacyjną w wysokości ½% należy pobierać w wypadkach, gdy ogólna kwota zezwolenia, udzielonego przez Komisję Dewizową, przekracza zł 3.000.— lub równowartość. Inne przepisy okólnika Nr. 20 pozostają w mocy bez zmiany. Powyższe dotyczy zezwoleń Komisji Dewizowej udzielonych począwszy od dnia 12 sierpnia 1936 r.

c) Uzupełnienie okólnika Nr. 21 z dn. 3 lipca 1936 r. w sprawie kontyngentu dewizowego na uregulowanie należności za bawełnę (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 604).

Przepisy powyższego okólnika uzupełnia się w ten sposób, że wnioski dotyczące zezwolenia na przydział dewiz na uregulowanie należności za bawełnę surową, w terminie późniejszym (promesa dewizowa formularz „E") winny być przesyłane przez banki dewizowe do decyzji Komisji Dewizowej, nawet wówczas, gdy wnioskodawca należy do Zrzeszenia Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce; wydawane w takich wypadkach, przez Zrzeszenie, zaświadczenia dewizowe (wzór Nr. 2) należy przesłać do Komisji Dewizowej wraz z wnioskiem. W ustępach powyższego okólnika dotyczących opłat skreśla się wyrazy „za formularze i".

Zestawienia dekadowe wykonywanych przekazów, w myśl ustępu ostatniego strony 1-ej powyższego okólnika, należy przesyłać Komisji Dewizowej w dwóch egzemplarzach.

d) Częściowa zmiana okólnika Nr. 23 z dn. 21 lipca 1936 r. w sprawie przekazywania należności za importowaną wełnę surową i czesaną.

W ustępie 4-ym okólnika Nr. 23 str. 749 lewa szpalta Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 20, poz. 638) należy skreślić słowa: „nadal dotychczasowym trybem przez banki dewizowe wzgl.", ponieważ Bank Polski i banki dewizowe nie mają prawa rozpatrywania i załatwiania takich wniosków we własnym zakresie, określonym ogólnemi przepisami, a więc nawet w tych przypadkach, kiedy całkowite zobowiązanie nie przekracza kwoty zł 3.000.

W ustępach ostatnich tegoż okólnika Nr. 23, dotyczących opłat, należy skreślić wyrazy „za formularze i", albowiem opłaty za formularze, na których wnioski muszą być składane, są uiszczane przez zainteresowanych przy kupnie tych formularzy.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK NR. 30 *)

z dnia 11 sierpnia 1936 r.

w sprawie: a) ograniczenia uprawnień banków dewizowych, b) wypłaty zarobków cudzoziemcom, zatrudnionym w Polsce, c) przekazów do krajów clearingowych przez firmy posiadające autonomję dewizową.

a) Ograniczenie uprawnień banków dewizowych.

a) Ogranicza się upoważnienie udzielone Bankowi Polskiemu i bankom dewizowym w okólniku Nr. 5 ust. I do rozpatrywania i załatwiania wniosków o zezwolenie na przekazanie zagranicę zapłaty zobowiązań, wynikających z przywozu towarów oraz kosztów z importem związanych, do kwoty zł 3.000.— w ciągu jednego dnia, na zlecenie tej samej osoby, jeśli całkowite zobowiązanie nie przekracza kwoty zł 3.000.—. Od chwili otrzymania niniejszego okólnika, wnioski na kwoty wyższe, niż zł 3.000.—, w przypadku gdy łączne zobowiązanie z odnośnej tranzakcji przekracza zł 3.000 winny banki dewizowe przedstawiać Komisji Dewizowej.

b) **Wypłata zarobków cudzoziemcom, zatrudnionym w Polsce.**

Komisja Dewizowa zezwala, aż do odwołania, na wypłacanie wynagrodzeń za pracę cudzoziemcom zatrudnionym w Polsce.

Wywóz przez takie osoby środków płatniczych zagranicę dopuszczalny jest jedynie w ramach przepisów § 12-go rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r., Dz. U. Nr. 57, poz. 419.

c) Przekazy do krajów clearingowych przez firmy posiadające autonomję dewizową.

Zapłata zobowiązań wobec krajów, z któremi obrót pieniężny uregulowany został specjalnemi przepisami, może nastąpić jedynie w sposób temi przepisami przewidziany. Zasada ta obowiązuje również przedsiębiorstwa i organizacje, które otrzymały od Komisji Dewizowej uprawnienia do samodzielnego dysponowania posiadanemi zapasami dewiz.

OKÓLNIK Nr. 31

z dnia 21 sierpnia 1936 r.

w sprawie posiadania przez cudzoziemców rachunków w obcych walutach.

I. Rachunki zagraniczne w walutach obcych.

W wykonaniu § 14 ust. 1, 15 i 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r., Komisja Dewizowa zarządza co następuje:

Cudzoziemcy mogą posiadać w bankach dewizowych rachunki w walutach obcych dwojakiego rodzaju:

---

*) W tytule okólnika Komisji Dewizowej z dnia 3 sierpnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 21, poz. 679) — skreślić „Nr. 30".

1) rachunki zagraniczne wolne w walutach obcych „stare".

Są to rachunki w walutach obcych, które cudzoziemcy posiadali w bankach dewizowych przed dniem 27.IV. 1936 r. W granicach pokrycia, znajdującego się na tych rachunkach, dozwolone są wypłaty w kraju w równowartości wypłacanej sumy w złotych oraz przelewy na inne rachunki zagraniczne wolne złotowe lub w walutach obcych „stare", prowadzone w tym samym lub innym banku dewizowym; przekaz zagranicę wymaga każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej. Wpłaty osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, na te rachunki oraz wpłaty cudzoziemców mogą być przyjmowane bez osobnego wyraźnego zezwolenia Komisji Dewizowej tylko w wypadkach i w formie podanych niżej w ustępie 2 pkt. a) i b). Nie mogą być na te rachunki przyjmowane wpłaty dopuszczone do przyjęcia na rachunki zagraniczne wolne w złotych nawet w wypadkach, gdy zobowiązanie opiewa na walutę zagraniczną.

Rachunki te mogą być również prowadzone przez instytucje bankowe, nieposiadające uprawnień banków dewizowych, na warunkach podanych w okólniku Nr. 8 ust. II.

2) rachunki zagraniczne wolne w walutach obcych „nowe".

Banki dewizowe mogą otwierać i prowadzić takie rachunki cudzoziemców, które mogą być kredytowane za:

a) zagraniczne środki płatnicze, przekazane bankowi z zagranicy przez cudzoziemców;

b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jeśli otrzymały zezwolenie na przekaz zagranicę zagranicznych środków płatniczych (np.: inkaso weksli z adnotacją o zezwoleniu na przekaz równowartości).

W granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku, dopuszczalne są bez osobnego zezwolenia przekazy zagranicę oraz przelewy na inne zagraniczne rachunki wolne złotowe lub w walutach obcych („stare" lub „nowe"). Wypłaty na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających siedzibę w Polsce, dopuszczalne są tylko w równowartości w złotych.

II. Rachunki krajowe w walutach obcych.

Komisja Dewizowa upoważnia — aż do odwołania — instytucje kredytowe do dopisywania odsetek na rachunkach w walutach obcych, prowadzonych przed dniem 27.IV. 1936 r. i należących do osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju.

Komisja Dewizowa wyjaśnia, że wypłata wszelkich zobowiązań, wyrażonych w walutach obcych, przez przedsiębiorstwa bankowe, jak np.: wkładów na rachunki bieżące, książeczki wkładkowe i t. p. dopuszczalna jest wyłącznie w równowartości w złotych; wypłata w zagranicznych środkach płatniczych jest zabroniona z wyjątkiem wypadków, w których Komisja Dewizowa udziela na to zezwolenia specjalnego lub generalnego („rachunki walutowe specjalne").

III. Wypłata w kraju z rachunków gdańskich i zagranicznych wolnych.

Komisja Dewizowa zezwala na wypłacanie przez banki polskie cudzoziemcom, przybywającym do Polski, sum, znajdujących się na rachunkach zagranicznych wolnych lub rachunkach „Daki".

Komisja Dewizowa.

UWAGA: W okólniku Nr. 14 z dnia 21.VIII. 1936 r. na stronie 3-ej w ustępie d), wiersz 6 od dołu, zamiast słowa „eksporterzy" powinno być „importerzy".

W okólniku Nr. 16 z dnia 3.VIII. 1936 r. w części III. „Walory" ustęp 1. należy skreślić słowa „i książeczek oszczędnościowych" i wpisać pomiędzy słowami: „walorów" i „kuponów" słowo „i".

W okólniku Nr. 24 z dnia 22.VII. 1936 r. w ustępie 3-im punkt c) zamiast słowa „lub" powinno być „od".

OKÓLNIK Nr. 32

z dnia 24 sierpnia 1936 r.

w sprawie wymiany środków płatniczych oraz przywozu złota z zagranicy.

Wymiana zagranicznych środków płatniczych.

I. W związku z § 13 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. Instrukcja Ministerstwa Skarbu z dnia 8.VIII. 1936 r., zamieszczona w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr. 21 w ust. V., przewiduje możliwość wywiezienia przez cudzoziemców innych środków płatniczych, niż posiadane przy wjeździe do Polski oraz ograniczenie prawa wywozu środków płatniczych, uwidocznionych na zaświadczeniu o przywozie pieniędzy i walorów, wydanem przez właściwe organy celne.

Wobec powyższego Komisja Dewizowa zarządza co następuje:

1) upoważnia się Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do zamiany **cudzoziemcom** przywiezionych przez nich zagranicznych środków płatniczych, jeśli są wyszczególnione w zaświadczeniu o przywozie, wydanem przez

organy celne, oraz imiennych czeków turystycznych (trawelers cheques), wystawionych zagranicą, jeśli dany cudzoziemiec jest pierwotnym właścicielem czeku turystycznego:

a) na inne zagraniczne środki płatnicze, opiewające na tę samą walutę obcą;

b) do wysokości równowartości zł 200.— na inne zagraniczne środki płatnicze, opiewające na inną walutę zagraniczną;

ponadto

c) w wyjątkowych wypadkach w stosunku do zagranicznych turystów, którzy przy wyjeździe z Polski pragną pozostałą część pieniędzy polskich, uzyskanych ze sprzedaży przywiezionych zagranicznych środków płatniczych, nie użytą w Polsce, a nieprzekraczającą zł 200.—, zamienić z powrotem na walutę zagraniczną, zezwala się na zamianę na zagraniczne środki płatnicze, opiewające na taką samą walutę, jak kupione pierwotnie od tegoż cudzoziemca. Zamiana taka może mieć miejsce tylko wówczas, jeśli cudzoziemiec może wykazać się imiennem pokwitowaniem, stwierdzającem sprzedaż przywiezionych środków płatniczych, uprawnionemu do skupu przedsiębiorstwu bankowemu; pokwitowanie to winien bank dewizowy, dokonujący zamiany, dołączyć do swych dowodów.

W wypadkach a) do c) należy — celem umożliwienia cudzoziemcowi skorzystania z prawa wywiezienia, bez specjalnego zezwolenia, innych środków płatniczych niż faktycznie przywiezione — umieścić na zaświadczeniu o przywozie, wydanem przez urząd celny, odpowiednią adnotację, zawierającą sumę i rodzaj przyjętych i wydanych w zamian środków płatniczych, datę oraz podpis firmowy banku dewizowego. Jeśli zamieniono czeki podróżnicze, na które cudzoziemiec przy wjeździe nie otrzymał zaświadczenia, należy adnotację umieścić w paszporcie.

2) Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe, skupujące, bądź przyjmujące zagraniczne środki płatnicze, przywiezione przez cudzoziemca z zagranicy, na zapłatę eksportu towarów z Polski lub inne cele — winny umieścić na zaświadczeniu o przywozie adnotację, stwierdzającą zużycie części przywiezionych środków płatniczych na dany cel i zmniejszenie wskutek tego sumy dopuszczonej do powrotnego wywozu; adnotacja banku powinna zawierać: sumę i rodzaj środków płatniczych oraz datę i podpis firmowy banku. Jeśli cudzoziemiec zużył w ten sposób wszystkie środki płatnicze, wyszczególnione w zaświadczeniu, należy to zaświadczenie zatrzymać i dołączyć do akt.

3) w dokumentach, dotyczących tranzakcyj, wymienionych pod 1) i 2) należy zanotować numer i datę zaświadczenia oraz siedzibę urzędu celnego.

II. Komisja Dewizowa upoważnia — aż do odwołania — Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do wydawania zgłaszającym się klientom reszty banknotów zagranicznych, których część została zaofiarowana do skupu, w takich samych pieniądzach zagranicznych, n. p.: klientowi, posiadającemu banknot studolarowy i zamierzającemu sprzedać bankowi dolarów 50,— można wydać resztę, t. j. dolarów 50,— w banknotach dolarowych.

Przywóz złota z zagranicy.

Komisja Dewizowa zezwala generalnie — aż do odwołania — na przywóz z zagranicy złota w monetach, sztabach, odlewach, niemających znamion gotowego do użytku wyrobu oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci, przez osoby, przyjeżdżające do Polski, do wysokości równowartości sumy zł 5.000,— na jedną osobę.

Przywóz złota wartości przekraczającej kwotę zł 5.000,— na jedną osobę jest dopuszczalny pod warunkiem zgłoszenia wwożonego złota w granicznym urzędzie celnym, który zgłoszenie to winien podać do wiadomości Komisji Dewizowej. Zgłoszenie musi zawierać rodzaj i wartość złota oraz nazwisko i adres w kraju osoby, przywożącej złoto.

Osoby, przejeżdżające przez Polskę tranzytem, mogą przewozić złoto na warunkach określonych w instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8.VIII. 1936 r. ust. VI. punkt b). (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 21 z r. 1936, poz. 680). Bank dewizowy, który od takiej osoby zakupił wwiezione przez nią złoto, winien umieścić w paszporcie pod adnotacją urzędu celnego stacji wjazdowej zaświadczenie, stwierdzające ilość i jakość złota nabytego przez bank, celem uchronienia podróżnego przed następstwami karnemi, grożącemi mu w razie stwierdzenia nieusprawiedliwionego braku złota przez urząd celny wyjściowy.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 33

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

w sprawie przyjmowania do depozytu papierów wartościowych i dywidendowych z zagranicy.

W związku z art. 7 Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26.IV. 1936 r. oraz § 9 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1) Przyjmowanie do depozytu papierów wartościowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów, nadesłanych z zagranicy na rzecz cudzoziemców lub osób fizycznych i prawnych, mających siedzibę w Polsce, jak też złożo-

nych przez osoby zamieszkałe, bądź przebywające w Polsce, na rzecz cudzoziemców — jest zabronione bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej.

2) Bank Polski, banki dewizowe i instytucje kredytowe, nieposiadające uprawnień banków dewizowych, mogą administrować:

a) papierami procentowemi i dywidendowemi, które znajdowały się w depozytach cudzoziemców przed dniem 26.IV. 1936 r.;

b) papierami, przyjętemi do depozytu cudzoziemców po tym terminie na podstawie zezwolenia Komisji Dewizowej.

3) Wykonywanie czynności, wchodzących w zakres administrowania papierami procentowemi i dywidendowemi oraz kuponami od takich papierów, należącemi do cudzoziemców, przez inne osoby, niż wymienione w punkcie 2) — jest zabronione bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej.

4) Instytucjom, wymienionym w punkcie 2), zezwala się w szczególności na:

a) inkasowanie kuponów, papierów wylosowanych lub wypowiedzianych, premij oraz sum, przypadających do wypłaty z likwidacji spółek akcyjnych;

b) przeprowadzenie konwersji i wymiany;

c) wymianę talonów na nowe arkusze kuponowe;

d) wykonywanie prawa poboru nowych akcyj lub sprzedaż tego prawa;

e) wykonywanie prawa głosu.

5) Przy wykonywaniu czynności, wymienionych w punkcie 4) muszą być przestrzegane następujące zasady:

a) pieniądze uzyskane z inkasa etc. winny być zapisane na rachunek zablokowany, chyba, że specjalne przepisy, odnoszące się do kraju, w którym właściciel depozytu ma miejsce zamieszkania, przewidują możliwość przekazania tego rodzaju należności drogą temi przepisami ustaloną (n. p.: Austrja, Gdańsk);

b) papiery, pochodzące z konwersji, wymiany etc., winny być złożone do tego depozytu, z którego pochodziły papiery skonwertowane;

c) fundusze potrzebne na wykonanie prawa poboru lub inne cele winny być dostarczone bankowi przez cudzoziemca w dewizie, z rachunku zagranicznego wolnego lub w inny sposób, przewidziany specjalnemi przepisami, odnoszącemi się do niektórych krajów (np.: Austrja, Gdańsk). Jeśli właściciel depozytu posiada na rachunku zablokowanym fundusze, pochodzące z inkasa kuponów, premij etc., wówczas mogą te fundusze być użyte na wykonanie prawa poboru lub dopłaty w związku z konwersją albo wymianą.

6) Bank Polski i banki dewizowe — w razie otrzymania z zagranicy papierów procentowych i dywidendowych lub kuponów i talonów od takich papierów, z polecenia i na rzecz cudzoziemców, nadesłanych bez zezwolenia Komisji Dewizowej — mogą wykonać czynności, wymienione w punkcie 4) a) do c), z tem jednak zastrzeżeniem, że po dokonaniu tych czynności papiery zostaną zwrócone zagranicę. Kwoty, uzyskane z inkasa kuponów, premij i t. p. od takich papierów, mogą być zapisane **tylko na rachunek zablokowany,** nawet w tych przypadkach, kiedy obowiązujące przepisy przewidują możliwość przekazania tego rodzaju należności w drodze specjalnej (n. p.: Austrja, Gdańsk). Kwoty, potrzebne na dokonanie wspomnianych czynności, muszą być dostarczone bądź w dewizie, bądź z rachunku zagranicznego wolnego lub w inny sposób, przewidziany specjalnemi przepisami, odnoszącemi się do niektórych krajów (n. p.: Austrja, Gdańsk).

7) Zezwolenia Komisji Dewizowej na przyjęcie papierów procentowych i dywidendowych do depozytu, przywóz z zagranicy, wysłanie zagranicę, sprzedaż lub przeniesienie do depozytu innej osoby takich papierów — podlegają opłacie manipulacyjnej na rzecz Komisji Dewizowej w wysokości ½% od wartości kursowej lub od wartości nominalnej, jeśli papiery nie są dopuszczone do notowań, o ile wartość przekracza kwotę zł 3.000,—; opłatę tę należy uiszczać wg. przepisów okólnika Nr. 20.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

o terminach płatności podatków w m-cu wrześniu 1936 r.

We wrześniu płatne są podatki następujące:

1) do 25 września — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w sierpniu, przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia — a z innych przedsiębiorstw, przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

2) do 15 września — II rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1936 przez drobne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe;

3) do 15 września — podatek dochodowy na rok 1936 przez płatników, którym nakazy płatnicze na ten podatek doręczono w terminie do dnia 16 sierpnia b.r. Termin płatności dla płatników, którzy nakazy płatnicze otrzymają po dniu 15 sierpnia b. r., upływa z 30-tym dniem po doręczeniu nakazu;

4) do 7 września — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w sierpniu b. r.;

5) do 5 września — podatek od energji elektrycznej pobrany w czasie od 16 do 31 sierpnia b. r.; do 20 września — tenże podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni września b. r.

Ponadto płatne są we wrześniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymają nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat

o sprostowaniu błędu drukarskiego w okólniku z dnia 14 lipca 1936 r. L. D. V. 30332/3/36 w sprawie ulg w podatku od nieruchomości.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w okólniku z dnia 14 lipca 1936 r. L. D. V. 30332/3/36, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 19 pod poz. 602 na str. 721 lewa szpalta, w końcowym ustępie po wyrazach: „w państwowym podatku od nieruchomości" należy poprawić wyraz „od" na „do" przed wyrazami: „roku podatkowego 1935 włącznie".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr. 184

dnia 28 sierpnia 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,86	89,43
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,32	5,29
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,31	5,28
Floreny holenderskie	100 Fl.	361,52	359,80
Franki francuskie	100 Fr.	35,05 1/2	34,89 1/2
Franki szwajcarskie	100 Fr.	173,54	172,70
Funty angielskie	1 Ł.	26,78	26,62
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow.	100 K.	20,10	19,80
Korony duńskie	100 K.	119,49	118,65
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	134,48	133,50
Korony szwedzkie	100 K.	137,93	136,95
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	36,50	34,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,80	11,60
Marki niemieckie	100 Mk.	138,00	133,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austrjackie	100 Szyl	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	360,80	361,52	360,08
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	213,45	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,68	89,86	89,50
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,80	11,74
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	119,49	118,91
Londyn	1 Ł.	26,71	26,78	26,64
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Medjolan	100 Lir.	—	42,00	41,80
Montreal	1 Dol.	—	5,31 1/2	5,29
Nowy Jork	1 Dol.	5.31	5,32 1/4	5,29 3/4
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31 1/8	5,32 3/8	5,29 7/8
Oslo	100 K.	—	134,48	133,82
Paryż	100 Fr.	34,98 1/2	35.05 1/2	34.91 1/2
Praga	100 K.	21,96	22,00	21,92
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	137,60	137,93	137,27
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	173,20	173,54	172,86
c) MONETY.				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	149,00	144,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.